

gerne til Fordeel for den Mening, at man ikke skulde være berettiget til at anvende Enkeltcellest- straffen paa dem, der ere dømtte tidlig ere end Lovens Rundgjørelse, næsten fører hen til, at man betragter det, som om Staten har ind- gaaet et Slags Contractsforhold med Forbryde- ren, som om den igjennem Lovgivningen og den Maade, hvorpaa den til en given Tid har indrettet sine Straffeanstalter, har afsluttet en Overenskomst med Forbryderen om, at han, naar han begik en Forbrydelse, skulde, idet han maatte dømmes efter den gjældende Lovgivning, tillige være berettiget til at udholde Straffen saaledes, som den er ordnet i Straffeanstalterne paa den Tid, da han begik Forbrydelsen, altsaa at Staten har gjort Forbryderen en Indrøm- melse, hvorved den betager sig selv Rettighed til, med Hensyn til Straffearten, at gjøre saa- danne Forandringer, som den under alle de Hensyn, som den har at tage, maatte finde, jeg vil ikke sige hensigtsmæssige — et Ord, hvorved man har holdt sig stærkt under For- handlingerne — men absolut nødvendige, for at det Diemed kan opnaaes, som den har at fyldestgjøre igjennem sine Straffebestemmelser. Alt dette forholder sig efter min Overbeviis- ning ganske anderledes. Det, som er Statens Sag og Statens Ret, det er gjennem dens Straffelovgivning for de forskjellige Forbrydelser at fastsætte de Straffearter, som den i det Hele taget vil have anvendt, og den maa jo naturligtviis i Forbindelse dermed ogsaa fastsætte de Grændser, indenfor hvilke Domstolene kunne bevæge sig ved Valget af Straffen for den enkelte For- brydelse; men videre behøver den og videre bør den ikke gaae. Ordningen af Alt, hvad der angaaer selve Straffearten og dens Indretning, maa være overladt til Staten selv. Forbry- deren har, som jeg før bemærkede, ikke Ret til Andet end at vide, hvad det er for en Straffe- trudsæl, der er rettet imod ham, med Hensyn til den Straf, han vil blive underkastet, og at Udmaalingen af den vil komme til at finde Sted paa en retfærdig Maade. Jeg kan heller ikke forestille mig, hvorledes det egentlig vilde komme til at see ud med Straffeanstalternes hele Indretning, med Værksættelsen af de for- skjellige Straffe, naar man vilde indrømme Forbryderen Krav paa, at han, naar han kom

ind i Straffeanstalten, med Føie skulde kunne sige: „Det er jo et andet Onde, man paa- lægger mig, end jeg troede, der skulde blive mig paalagt, da jeg begik Forbrydelsen; havde I sagt mig det iforveien, saa vilde jeg maa- skee have ladet mig afftrække fra at begaae Forbrydelsen; nu er det kommet som en Over- raskelse for mig, og netop igjennem denne Over- raskelse handler man ubilligt og uretfærdigt imod mig.“ Dette vilde komme til at staae i en, bestemt Strid med hele Statens, med den Lovgivende Magts Myndighed, med den hele Ret, som igjennem den Lovgivende Magt maa tilkomme Administrationen til at ordne de Forhold, der angaae den indre Di- sciplin i Fængslerne og Alt, hvad der staaer i Forbindelse med den rigtige Maade at iværk- sætte Straffene paa. Man har sagt: Det er jo ikke blot en Forandring af Straffemaaden, man vil indføre, men det er et nyt Straffe- system. Jeg tilstaaer, jeg fatter ikke ganske, hvorledes man kan paastaae dette, thi det er den samme Straffearart, det er Forbedringshuus- straffen, men iværksat paa en Maade, der af- skiller sig fra den Maade, hvorpaa man hidtil har anseet det nødvendigt at sætte den i Ud- øvelse. Vilde man i den Grad holde fast ved, at Forbryderen skulde kunne gjøre Fordring paa, at Straffen i Et og Alt skulde udøves saaledes, som det fandt Sted paa den Tid, da han begik sin Forbrydelse, saa veed jeg ikke, hvor Grændsen skulde sættes, uden aldeles at udelukke Staten fra at kunne træffe hensigts- mæssige, rigtige og nødvendige Forandringer med Hensyn til Straffeanstalterne og Straf- sens Fuldbgyrdelse. Her er nu kun Spørgs- maal om at bringe Forbedringshuusstraffen som Enkeltcellestraf til Anvendelse; det, siger man, er ubilligt, men hvad vilde man da sige med Hensyn til de Tilfælde, hvor man har fundet, at det vilde være fornødent, ikke at lade Forbryderne arbejde i de store fælles Ar- bejdsfale under det levende Samkvem, som i mange Henseender vil være skadeligt, jeg tør ikke sige for Forbryderen selv; thi der vil man kunne sige: lad det være hans Sag — men som vil være skadeligt for det store Diemed, hvortil Staten arbejder hen igjennem Alt, hvad der staaer i Forbindelse med den criminelle Rets-